Lietas arhīva Nr. CA-1484-18/25
ECLI:LV:RAT:2018:0507.C35093814.6.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2018.gada 7.maijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L.Volberga
tiesnese M.Bebriša
tiesnesis J.Freimanis
ar tiesas sēdes sekretāri L.Krumholci
izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34,
civillietu sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. A/ par dzīvojamās telpas lietošanas tiesību izbeigšanu un izlikšanu no dzīvojamām telpām bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2017.gada 21.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

Prasītāja - SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" - 2014.gada 1.septembrī Siguldas tiesā cēlusi prasību pret atbildētāju /pers. A/ par izlikšanu no patvarīgi aizņemtās telpas.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājai (pirms reorganizācijas – Rīgas pašvaldības SIA „Purvciema nami") apsaimniekošanā saskaņā ar 2011.gada 7.jūnija Rīgas domes lēmumu Nr.3291 „Par dzīvojamo māju pārvaldīšanas līguma projektu apstiprināšanu un atsevišķu Rīgas domes lēmumu atzīšanu par spēku zaudējušiem" (2011.gada 5.jūlija Dzīvojamo māju pārvaldīšanas līgums Nr.RD-11-910-lī, pirms tam 2003.gada 18.februāra Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līgums Nr.DI-03-81-lī) atrodas māja /adrese/.

Ar 2014.gada 15.maija Rīgas domes Dzīvojamo māju telpu izīrēšanas komisijas lēmumu atbildētājam atteikts noslēgt īres līgumu par dzīvojamās telpas /adrese/, izīrēšanu, kā arī lūgts labprātīgi atbrīvot minētās telpas līdz 2014.gada 15.jūnijam.

Prasītāja 2014.gada 11.jūlijā veikusi dzīvojamās mājas /adrese/, apsekošanu, konstatējot, ka atbildētājs minētās telpas aizņem patvarīgi.

1993.gada 16.februāra likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 44.pants noteic, ka personas, kas patvarīgi – bez dzīvojamās telpas īres līguma noslēgšanas – aizņēmušas dzīvojamās telpas, izliek tiesas ceļā bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas, piedzenot visus zaudējumus, kas saistīti ar telpu nelikumīgu aizņemšanu un izlikšanu no tām.

2014.gada 30.jūnijā atbildētājam nosūtīts pirmstiesas brīdinājums ar paziņojumu par tā saņemšanu. Atbildētājs labprātīgi telpas nav atbrīvojis.

Pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.panta otro daļu, 5.panta pirmo daļu un 44.pantu, prasītāja lūdz izlikt atbildētāju no patvaļīgi aizņemtajām telpām Nr.39 (telpu grupa Nr.043) un koplietošanas telpām (telpu grupa Nr.919) /adrese/, bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas un piedzīt no atbildētāja visus tiesas izdevumus.

2015.gada 11.maijā tiesā saņemti prasības pieteikuma grozījumi par lietošanas tiesību izbeigšanu un izlikšanu (l.l. 45-46).

Prasības pieteikuma grozījumos norādīts, ka 2004.gada 31.martā starp Rīgas domes Īpašuma departamentu, Rīgas pašvaldības uzņēmumu bezpeļņas organizāciju namu pārvaldi „Purvciems" un Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas izpilddirekciju noslēgta papildvienošanās pie 2003.gada 18.februāra „Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līguma Nr.DI-03-81-lī", kā rezultātā ēka /adrese/, kļuva par Rīgas domes īpašumu un atrodas Rīgas domes Īpašuma departamenta valdījumā. Ēka ir nodota prasītājas apsaimniekošanā. Ar 2014.gada 15.maija Rīgas domes Dzīvojamo māju telpu izīrēšanas komisijas lēmumu atbildētājam atteikts noslēgt īres līgumu par dzīvojamās telpas /adrese/, ar kopējo platību 36,80 m^2, telpu grupā 043 izīrēšanu, kā arī lūgts labprātīgi atbrīvot minētās telpas un koplietošanas telpas 15,90 m^2, gaiteni Nr.1, 12,30 m^2, virtuvi Nr.2, 2,60 m^2, pieliekamo Nr.3, 3,00 m^2, lodžiju Nr.4 koplietošanas telpu grupā Nr.919, līdz 2014.gada 15.jūnijam.

Kā redzams no 2014.gada 15.maija Rīgas domes Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas lēmuma, atbildētāja un SIA „Vasiļonoks un partneri" starpā 2002.gada 1.novembrī noslēgtais telpu lietošanas līgums ir noslēgts nelikumīgi, kas konstatēts ar 2004.gada 25.februāra Latvijas Rrpublikas Valsts kontroles Privatizācijas procesa revīzijas departamenta revīzijas atzinumu. Minētais fakts ir atzīts ar Rīgas apgabaltiesas 2014.gada 21.janvāra spriedumu C30290305; CA-0329/30-2014.g., kas stājies likumīgā spēkā 2014.gada 15.oktobrī.

Tā kā atbildētājs strīdus dzīvojamā telpā nav iemitinājies patvaļīgi, bet gan turpina bez tiesiska pamata tur dzīvot, pamatojoties uz 2002.gada 1.novembra telpu lietošanas līgumu Nr.B-32, prasītāja prasību par izlikšanu no patvarīgi aizņemtās telpas groza uz prasījumu par lietošanas tiesību izbeigšanu un izlikšanu bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas. Attiecībā uz apstākli, ka prasītāja ir izrakstījusi rēķinus atbildētājam, un viņš tos ir regulāri apmaksājis, prasītāja paskaidrojusi, ka neviens normatīvais akts neparedz svešas lietas bezmaksas lietošanu.

Atbilstoši likuma „Par pašvaldību palīdzību dzīvokļu jautājumu risināšanu" 11.panta pirmajai daļai, pašvaldība ir tiesīga izīrēt tai piederošu dzīvojamo telpu vienīgi šajā likumā noteiktajām personām [..]. Savukārt attiecībā uz atbildētāju nepastāv apstākļi, kas radītu pašvaldībai pamatu ar viņu noslēgt īres līgumu.

Pamatojoties uz likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.pantu un 5.panta pirmo daļu, prasītāja lūdz tiesu: 1) izbeigt atbildētājam lietošanas tiesības uz dzīvojamo telpu Nr.39, /adrese/, telpu grupā Nr.043 un koplietošanas telpām 15,90 m^2 gaiteni Nr.1, 12,30 m^2 virtuvi Nr.2, 2,60 m^2 pieliekamo Nr.3, 3,00 m^2 lodžiju Nr.4 koplietošanas telpu grupā Nr.919; 2) izlikt atbildētāju no telpas Nr.39, /adrese/ telpu grupā Nr.043 un koplietošanas telpām telpu grupā Nr.919, bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas; 3) piedzīt no atbildētāja visus tiesas izdevumus.

2014.gada 5.septembrī un atkārtoti 2015.gada 18.februārī saskaņā ar Civilprocesa likuma 148.panta nosacījumiem atbildētājam nosūtīts prasības pieteikuma noraksts uz viņa deklarēto dzīvesvietas adresi /Nosaukums C/, /adrese/ (lietas 34.lapa), nosakot termiņu paskaidrojumu iesniegšanai līdz 2014.gada 3.oktobrim (l.l. 36., 42.). Atbildētājam adresētie sūtījumi no viņa deklarētās dzīvesvietas atsūtīti atpakaļ tiesai ar Latvijas Pasta darbinieka norādi, piegādes laikā adresāts nav sastopams, atstāts aicinājums, beidzies glabāšanas laiks (lietas 37., 40., 43.-44.lapa). Paskaidrojumi par prasību nav sniegti.

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 15.jūnija lēmumu tiesvedība civillietā apturēta līdz stājas spēkā nolēmums civillietā Nr.27159114/C-0600-15/19 /pers. A/ prasībā pret Rīgas domi par atteikumu noslēgt īres līgumu (l.l. 80).

Ar Rīgas rajona tiesas 2017.gada 7.novembra protokola lēmumu tiesvedība lietā atjaunota (l.l. 98).

Ar Rīgas rajona tiesas 2017.gada 21.novembra spriedumu celtā prasība apmierināta un tiesa nospriedusi: 1) izbeigt /pers. A/ lietošanas tiesības uz dzīvojamo telpu Nr.39, /adrese/, telpu grupā Nr.043 un koplietošanas telpām 15,90 m^2 gaiteni Nr.1, 12,30 m^2 virtuvi Nr.2, 2,60 m^2 pieliekamo Nr.3, 3,00 m^2 lodžiju Nr.4 koplietošanas telpu grupā Nr.919; 2) izlikt /pers. A/ no telpas Nr.39, /adrese/ telpu grupā Nr.043 un koplietošanas telpām telpu grupā Nr.919 bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas; 3) piedzīt no /pers. A/ par labu SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu EUR 71,14 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,70, kopā EUR 75,84; 4) piedzīt no /pers. A/ par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 8,27.

Spriedumā norādīts, ka no lietas materiāliem redzams, ka 2002.gada 1.novembrī starp atbildētāju kā lietotāju un SIA „Vasiļonoks un partneri" kā pārvaldnieku noslēgts nekustamā īpašuma /adrese /, telpu lietošanas līgums Nr.B-32, saskaņā ar kuru pārvaldnieks nodevis un lietotājs pieņēmis lietošanā par maksu nekustamā īpašuma /adrese/ 4..stāva telpas Nr.39, ar kopējo platību 71,8 m^2. Līguma 2.1.punkts noteic, ka līgums stājas spēkā ar pušu abpusējas parakstīšanas brīdi un ir spēkā līdz ēkas nodošanai Centrālajai dzīvojamo māju privatizācijas komisijai (lietas 47. – 51.lapa).

Ar 2003.gada 29.decembra aktu par ēkas /adrese/ nodošanu – pārņemšanu Rīgas pilsētas pašvaldības īpašumā, pamatojoties uz Latvijas Republikas Ministru kabineta 2003.gada 29.oktobra rīkojumu Nr.686, ēka /adrese/ (dienesta viesnīca lit.002) pārņemta Rīgas pilsētas pašvaldības īpašumā, Rīgas domes Īpašuma departamenta bilancē un Rīgas pašvaldības uzņēmuma bezpeļņas organizācijas namu pārvaldes „Purvciems" apsaimniekošanā ar 2004.gada 1.janvāri (l.l. 52-54).

Ar 2004.gada 25.februāra Revīzijas atzinumu Nr.5.1-2-59/2003 par rīcības ar būvi /adrese/ likumību un Latvijas Republikas Valsts kontroles Privatizācijas procesa revīzijas departamenta kolēģijas 2004.gada 25.februāra lēmumu Nr.5.1-2-59/2003, noteikts Rīgas pašvaldībai sakārtot līgumattiecības ar /adrese/, telpu lietotājiem atbilstīgi spēkā esošajiem tiesību aktiem. Atzinumā secināts, ka SIA „Vasiļonoks un partneri" līgumus ir noslēgusi nelikumīgi (l.l. 56-58).

Tiesa konstatējusi, ka laikā, kad ēka /adrese/, atradusies VAS „Valsts nekustamā īpašuma aģentūras" valdījumā, telpas tikušas iznomātas un nodotas lietošanā, neievērojot likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 8.nodaļas noteikumus un nesaskaņojot attiecīgos līgumus ar ēkas tiesisko valdītāju, kaut gan pilnvarojuma līgumi, kas bijuši noslēgti starp VAS „Valsts nekustamā īpašuma aģentūru" un pilnvarniekiem, šādu saskaņošanu paredzēja, un minētais izriet no Latvijas Republikas Valsts kontroles Privatizācijas procesa revīzijas departamenta 2004.gada 25.februāra revīzijas atzinuma. 2005.gada 14.oktobrī VAS „Valsts nekustamie īpašumi" snieguši skaidrojumu Rīgas pašvaldības SIA „Purvciema nami" par nekustamo īpašumu /adrese /, norādot, ka saskaņā ar 2002.gada 28.augusta pilnvarojuma līgumu Nr.1770 nekustamā īpašuma /adrese /, pārvaldīšanai 3.5. un 3.6.punktu SIA „Vasiļonoks un partneri" tika pilnvarota slēgt (veikt izmaiņas), kontrolēt, lauzt vai izbeigt nedzīvojamo telpu nomas, dzīvojamo telpu īres un apsaimniekošanas līgumus rakstiski saskaņojot ar Sabiedrību, atbilstoši pilnvarojuma līguma noteikumiem [..].SIA „Vasiļonoks un partneri" nebija pilnvarota izīrēt dzīvojamās telpas vienpersoniski un bez saskaņošanas ar Sabiedrību. Informē, ka Sabiedrībā nav reģistrēts neviens dzīvojamo telpu īres līgums (l.l. 55).

2011.gada 5.jūlijā starp Rīgas pilsētas pašvaldību un prasītāju noslēgts Dzīvojamo māju pārvaldīšanas līgums, ar kuru pašvaldība uzdevusi Sabiedrībai un Sabiedrība uzņēmusies pārvaldīt Pašvaldības īpašumā, valdījumā un pārvaldīšanā esošās dzīvojamās mājas, tai skaitā, ar dzīvojamo māju /adrese/ (l.l. 9-20).

Ar 2014.gada 15.maija Rīgas domes Dzīvojamo māju telpu izīrēšanas komisijas lēmumu Nr.21 atbildētājam atteikts noslēgt īres līgumu par dzīvojamās telpas /adrese/, izīrēšanu, kā arī lūgts labprātīgi atbrīvot minētās telpas līdz 2014.gada 15.jūnijam. Lēmumā arī noteikts, ja atbildētājs atsakās atbrīvot dzīvojamās telpas, tad prasītājai jāceļ prasība tiesā par viņa izlikšanu, pamatojoties uz Latvijas Republikas Valsts kontroles Privatizācijas procesa revīzijas departamenta 2004.gada 25.februāra kolēģijas lēmumu Nr.5.1-2-59/2003 (l.l. 21-22).

Spriedumā norādīts, ka no 2014.gada 11.jūlija akta par apsekošanu redzams, ka tiek aizņemtas visas telpas pēc adreses /adrese / (l.l. 23-25). Prasītāja 2014.gada 11.jūlijā sastādījusi aktu par apsekošanu un, veicot dzīvojamās mājas /adrese/, apsekošanu, konstatēts, ka atbildētājs minētās telpas aizņem patvarīgi (l.l. 26-27).

Tiesa konstatējusi, ka 2014.gada 30.jūnijā atbildētājam nosūtīts pirmstiesas brīdinājums Nr.7.3- 1/22812 ar lūgumu atbrīvot telpas /adrese/, līdz 2014.gada 15.jūlijam, un atbildētājs brīdināts par sekām, kādas iestāsies, ja telpas netiks atbrīvotas (l.l. 28). Kā izriet no prasības pieteikuma un arī tiesas sēdē noskaidrotā, atbildētājs labprātīgi telpas nav atbrīvojis līdz pat šim brīdim.

Tiesa atzinusi, ka lietā nav strīda, ka dzīvojamā māja /adrese/, atrodas prasītāja apsaimniekošanā, pamatojoties uz Rīgas domes lēmumu Nr.3291 „Par dzīvojamo māju pārvaldīšanas līguma projektu apstiprināšanu un atsevišķu Rīgas domes lēmumu atzīšanu par spēku zaudējušiem"; 2011.gada 5.jūlija Dzīvojamo māju pārvaldīšanas līgumu Nr.RD-11-910-lī (pirms tam 2003.gada 18.februāra Nekustamo īpašumu apsaimniekošanas pilnvarojuma līgums nr.DI-03-81-lī), līdz ar ko prasītāja ir pilnvarota celt tiesā prasību par lietošanas tiesību izbeigšanu un izlikšanu no nelikumīgi aizņemtām telpām.

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 1.panta pirmās daļas un 2.panta pirmās daļas nosacījumiem, kā arī norādījusi, ka saskaņā ar likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 5.panta otro daļu valsts, pašvaldības vai uzņēmējsabiedrības dzīvojamā fonda telpu izīrēšanas vienīgais pamats ir kompetentas institūcijas lēmums, šāda lēmuma neesamība izslēdz tiesiska īres līguma noslēgšanas iespēju (Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 22.februāra spriedums lietā Nr.SKC-37/2012.

Spriedumā norādīts, ka atbilstoši likuma „Par pašvaldību palīdzību dzīvokļu jautājumu risināšanu" 11.panta pirmajai daļai, pašvaldība ir tiesīga izīrēt tai piederošu dzīvojamo telpu [..] vienīgi šajā likumā noteiktajām personām un ievērojot šā likuma, likuma „Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām mājām", likuma „Par dzīvojamo telpu īri" noteikumus.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2017.gada 21.marta spriedumu /pers. A/ prasība pret Rīgas pilsētas pašvaldību ar trešo personu SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" par Rīgas domes Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas 2014.gada 15.maija lēmuma (protokols Nr.21) atcelšanu un pienākuma noteikšanu noslēgt dzīvojamās telpas īres līgumu, noraidīta pilnībā (l.l. 88-92). No tiesu informācijas sistēmas redzams, ka spriedums stājies likumīgā spēkā 2017.gada 9.maijā.

Pamatojoties uz minēto, tiesa konstatējusi, ka īres līgums ar atbildētāju nav noslēgts.

Spriedumā norādīts, ka atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē paskaidrojis, ka dzīvoklī uz laiku dzīvo atbildētāja radinieks, kurš arī apmaksā visus rēķinus.

Tiesa atzinusi par nepamatotiem atbildētāja pārstāvja iebildumus, ka prasītāja, izrakstot rēķinus par strīdus dzīvojamās telpas īri un pieņemot no

atbildētāja attiecīgo samaksu, ir atzinusi, ka starp pusēm pastāv faktiskās īres tiesiskās attiecības.

Tiesa konstatējusi, ka Rīgas dome kā strīdus dzīvojamās telpas īpašnieks ar savu Rīgas domes dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas sēdes 2014.gada 15.maija lēmumu (protokols nr.21), atsakot atbildētājam izīrēt strīdus dzīvojamo platību, ir paudusi savu gribu attiecībā uz īres līguma noslēgšanu, t.i., neizīrējot atbildētājam strīdus dzīvojamo telpu. Bez tam tiesa atzinusi, ka prasītājas kā apsaimniekotāja rīcība, izrakstot rēķinus atbildētājam par strīdus dzīvojamās telpas īri, nav atzīstama par īres tiesisko attiecību atzīšanu par strīdus dzīvojamo telpu. Atbilstoši judikatūras atziņām, kas paustas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2004.gada 6.oktobra spriedumā Nr.SKC-506, ka nepastāvot īres tiesiskajām attiecībām faktam, ka dzīvojamās telpas īpašnieks pieņem īres maksājumus, nav izšķirošas nozīmes, jo svešas lietas bezmaksas lietošanu likums neparedz.

Ņemot vērā minēto tiesa atzinusi, ka minētais apstāklis pats par sevi nav pamats atzīt, ka starp īpašnieku un personu, kura bez tiesiska pamata aizņēmusi dzīvojamo telpu un maksā par tās lietošanu, pastāv īres tiesiskās attiecības likuma „Par dzīvojamo telpu īri" izpratnē un ka šī persona saņēmusi īpašnieka piekrišanu dzīvojamās telpas tiesiskai lietošanai.

Spriedumā norādīts, ka Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija 2017.gada 21.marta spriedumā konstatējusi, ka Rīgas pilsētas pašvaldība nav likumā noteiktā kārtībā izteikusi gribu nodibināt īres tiesiskās attiecības ar atbildētāju, pieņemot attiecīgu lēmumu, nav vienojusies ar atbildētāju par īres tiesisko attiecību nodibināšanu, kā arī nav nodevusi strīdus dzīvojamo telpu atbildētāja lietošanā.

Tiesa, ņemot vērā Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas nosacījumus, atzinusi, ka prasītāja savu prasību pierādījusi ar lietā esošajiem pierādījumiem, bet atbildētājs nav iesniedzis tiesai nekādus pierādījumus attiecībā uz prasību un saviem iebildumiem.

Tiesa atsaukusies uz likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 2.panta otrās daļas nosacījumiem un atzinusi, ka no prasītājas pārstāvja paskaidrojumiem tiesas sēdē un lietā iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka atbildētājam nav noslēgts un spēkā esošs īres līgums par dzīvojamo platību /adrese/.

Tāpat tiesa konstatējusi, ka pierādījumi tam, ka mājas iepriekšējais valdītājs VAS „Valsts nekustamie īpašumi" vai ēkas īpašnieks Rīgas dome būtu devuši piekrišanu nodot strīdus dzīvojamo telpu atbildētāja lietošanā, lietā nav iesniegti, kā arī to nepieļauj spēkā esošā likumdošana.

Ņemot vērā visu minēto pirmās instances tiesa atzinusi, ka atbildētājs strīdus dzīvojamo telpu lieto bez tiesīgā kārtā noslēgta īres līguma, tādējādi ir izliekams no dzīvojamām telpām /adrese/, bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmās daļas un 39.panta pirmās daļas nosacījumiem tiesa atzinusi, ka no atbildētāja prasītājas labā piedzenama valsts nodeva EUR 71,14 un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 4,70, bet valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 8,27.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza atbildētājs /pers. A/, pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā (l.l. 109-110).

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka nekustamā īpašuma telpas /adrese/, atbildētājs pieņēma 2002.gada 1.novembrī ar telpu lietošanas līguma Nr.B-32 noslēgšanu un 2002.gada 2.novembra telpu apsekošanas aktu, kas ir līguma neatņemama sastāvdaļa. Līguma neatņemama sastāvdaļa ir arī pārņemto telpu plāns (kopējā platība 71,8 kvm).

Dienesta viesnīcas statuss strīdus telpām tika noteikts 2003.gada 29.decembrī. Norāda, ka tas nav apstrīdams, bet nepamatota un neloģiska ir Rīgas domes rīcība, nosakot strīdus telpām dienesta viesnīcas statusu pēc tam, kad atbildētājs tajās jau likumīgi dzīvoja. Uzskata, ka Rīgas domes pienākums bija sakārtot sava īpašuma juridisko statusu un savlaicīgi veikt pasākumus, lai apzinātu personas, kuras dzīvo viņiem piederošajā īpašumā. Uzskata, ka Rīgas dome nekad nav interesējusies par šīm telpām. Tikai tad, kad daļa ēkas /adrese/, tika nodota privatizācijai, atbildētājs sāka interesēties par iespējām telpas Nr.39 privatizēt, bet Rīgas dome sāka liks šķēršļus šai vēlmei.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka dienesta dzīvokļa statuss nepieciešams, lai pašvaldība pildītu likumā noteiktās pašvaldību funkcijas, kas pamato attiecīgā nekustamā īpašuma nepieciešamību pašvaldības funkciju īstenošanā.

Uzskata, ka prasītāja norāde uz to, ka minētās telpas tiks izīrētas trūcīgām personām, ir pretrunā dienesta dzīvokļa statusam un nekad nespēs veikt sociālās funkcijas.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka ēkai /adrese/, nekad nav noteikts dzīvojamās mājas statuss, līdz ar ko uz šo brīdi runas par īres līguma noslēgšanu ar trūcīgām personām ir absurds.

Bez tam apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nelikumīgi atteica atbildētāja lūgumam iesniegt pretprasību, kura būtu tieši saistīta un atbilstu Civilprocesa likuma 136.panta trešās daļas 3.punkta nosacījumiem.

Tāpat apelācijas sūdzībā norādīts, ka no morāles viedokļa un tiesiskā paļāvības principa ir neloģiski atteikt iesniegt pretprasību par atbildētāja ieguldījumu atmaksāšanu līdzekļus, kuru ieguldījumu pienākums bija ēkas īpašniekam.

Uzskata, ka Rīgas rajona tiesas spriedums minētajā civillietā ir nepamatots un klaji pārkāpj likuma normas par pretprasības iesniegšanu, tas ir balstīts uz pieņēmumiem, kas neatbilst lietas patiesajiem apstākļiem. Uzskata, ka līdz ar to spriedums ir atceļams.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 413., 414., 415., 416., 418.pantu, atbildētājs lūdz tiesu atcelt Rīgas rajona tiesas 2017.gada 21.novembra spriedumu civillietā Nr.C35093814 SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasībā pret /pers. A/ par izlikšanu no dzīvojamām telpām /adrese/.

Prasītāja – SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" - rakstveida paskaidrojumus par apelācijas sūdzību tiesā nav iesniedzis.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētāja /pers. A/ pārstāvis uz pilnvaras pamata /pers. E/ apelācijas sūdzību uzturēja, bet prasību neatzina un apstiprināja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus. Papildus paskaidroja, ka 2002.gadā, kad tika slēgts līgums, tas netika slēgts par dzīvojamām telpām, bet tikai par telpām. Toreiz tas nebija dzīvoklis. Šīs telpas tika labiekārtotas, lai tur varētu dzīvot. Līdz pat šim brīdim mājai nav dzīvojamās mājas statusa, līdz ar to runāt par īres līgumu uz telpām ir diezgan neloģiski. Līdz ar to jautājums par izlikšanu no telpām, kuras ir labiekārtotas, ir absolūti nepamatots.

Prasītājas – SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" - pārstāvis uz pilnvaras pamata /pers. F/ prasību uzturēja uz prasības grozījumos norādītajiem pamatiem, bet apelācijas sūdzību neatzina. Apstiprināja argumentus, kas norādīti prasībā un tās grozījumos. Papildus paskaidroja, ka lietā svarīgi ir tas, ka pirmās instances tiesā lieta tika apturēta uz laiku, kamēr stāsies spēkā spriedums. Atbildētājs bija cēlis prasību pret Rīgas domi, apstrīdot lēmumu nenoslēgt ar viņu īres līgumu. Apelācijas instances tiesa 2017.gada 4.aprīlī uzskatīja, ka šāds līgums nav slēdzams. Spriedums ir spēkā no 2017.gada 9.maija.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, uzklausījusi pušu pārstāvju paskaidrojumus tiesas sēdē un izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībās.

Tiesas kolēģija, ņemot vērā to faktu, ka atbildētājs /pers. A/ pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdzējis pilnā apmērā un minētās likuma normas nosacījumus, atzīst, ka lieta izskatāma pēc būtības pilnas celtās prasības apjomā.

Civilprocesa likuma 432.panta piektajā daļā ir noteikts, ka sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas rajona tiesas 2017.gada 21.novembra spriedums ir pareizs un lietas faktiskajiem apstākļiem atbilstošs, līdz ar ko Civillietu tiesas kolēģija pievienojas šī sprieduma motivācijai un neatkārto minētos argumentus.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

No lietas materiāliem izriet un tiesas kolēģija atzīst, ka lietā par to strīda nav, ka ēka /adrese/, ir bijusi AS „Rīgas apģērbs" kopmītne. Sākotnēji minētā ēka atradusies Valsts īpašuma fonda (VĪF) valdījumā. Saskaņā ar Ministru kabineta 1996.gada 10.aprīļa rīkojumu Nr.120 „Par valsts un akciju sabiedrību "Valsts nekustamā īpašuma aģentūra"" VĪF šo ēku nodeva Valsts nekustamā īpašuma aģentūras (VNĪA) valdījumā. Strīdus ēkai atrodoties VNĪA valdījumā ēkai bijuši vairāki pārvaldnieki, tajā skaitā SIA "„Vasiļonoks un partneri". Kā redzams no lietas materiāliem, starp SIA „Vasiļonoks un partneri" kā pārvaldnieku un /pers. A/ kā lietotāju 2002.gada 1.novembrī noslēgts Nekustamā īpašuma /adrese /, telpu lietošanas līgums Nr. B-32 (l.l. 47-51), saskaņā ar kuru pārvaldnieks nodod un lietotājs pieņem lietošanā par maksu telpas /adrese/, ar kopējo platību 71,8 kv.metri.

No lietas materiāliem redzams, ka Valsts nekustamā īpašuma aģentūra 2003.gada 29.decembrī ēku /adrese/, nodevusi Rīgas pašvaldības īpašumā un Rīgas domes īpašuma departamenta bilancē (l.l. 52-54).

Saskaņā ar likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 2.panta otrās daļas nosacījumiem dzīvojamās telpas lietošanas vienīgais pamats īriekam vai apakšīriekam un dzīvojamās telpas īres līgums vai apakšīres līgums.

Saskaņā ar minētā likuma 5.panta otrās daļas nosacījumiem valstij vai pašvaldībai piederošas dzīvojamās telpas īres līgumu uz valsts vai pašvaldības institūcijas lēmuma pamata slēdz valdītājs. Minētā panta trešajā daļā noteikts, ka fizisko un juridisko personu īpašumā esošajās mājās dzīvojamās telpas pēc īpašnieka ieskata izīrē jebkurai personai, kas atbilst šā likuma 4.panta otrajā daļā minētajiem nosacījumiem.

Saskaņā ar likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 11.panta pirmās daļas nosacījumiem. pašvaldība ir tiesīga izīrēt tai piederošu dzīvojamo telpu vienīgi šajā likumā noteiktajām personām un ievērojot šā likuma, likuma "Par sociālajiem dzīvokļiem un sociālajām mājām", likuma "Par dzīvojamo telpu īri" noteikumus. Personu loks, kurām pašvaldība ir tiesīga izīrēt tai piederošu dzīvojamo telpu ir noteikti minētā likuma 13., 14. un 15.pantā.

Pirmās instances tiesa, ņemot vērā judikatūrā nostiprinātās atziņas (Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 22.februāra spriedums lietā Nr. SKC-37/2012), pamatoti norādījusi, ka saskaņā ar likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 5.panta otrās daļas nosacījumiem valsts, pašvaldības vai uzņēmējsabiedrības dzīvojamā fonda telpu izīrēšanas vienīgais pamats ir kompetentas institūcijas lēmums, šāda lēmuma neesamība izslēdz tiesiska īres līguma noslēgšanas iespēju.

Tiesas kolēģija, ņemot vērā minēto likuma normu nosacījumus un judikatūras atziņas secina, ka konkrētajā situācijā pamats strīdus telpu izīrēšanai būtu tikai un vienīgi attiecīgs Rīgas domes lēmums.

Tiesas kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka ar Rīgas domes Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas 2014.gada 15.maija lēmumu (sēdes protokols Nr.21) /pers. A/ atteikts noslēgt īres līgumu par dzīvojamās telpas /adrese/, izīrēšanu (l.l. 21-22). Minētajā lēmumā norādīts, ka LR Valsts kontroles Privatizācijas procesa revīzijas departamenta 2004.gada 25.februāra revīzijas atzinumā konstatēts, ka objektu /adrese/, par dienesta viesnīcu 2000.gada 12.jūnijā ir nosaukusi LR Valsts zemes dienesta Lielrīgas reģionālā nodaļa, izgatavojot objekta tehniskās inventarizācijas. Lēmumā norādīts, ka objekta nosaukšanai par dienesta viesnīcu nebija tiesiska pamata, jo objekta valdītājs šādu lēmumu nebija pieņēmis. Tāpat no minētā lēmuma izriet, ka laika posmā, kad objekts atradās Valsts nekustamā īpašuma aģentūras valdījumā, telpas iznomātas un nodotas lietošanā gan juridiskām, gan fiziskām personām, neievērojot likuma "Par dzīvojamo telpu īri" 8.nodaļas noteikumus un nesaskaņojot šos līgumus ar objekta valdītāju, kaut gan pilnvarojuma līgumi, kas bija noslēgti starp VNĪA un objekta pilnvarniekiem, šādu saskaņojumu paredzēja.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētājs augstākminēto lēmumu pārsūdzējis tiesā, lūdzot atcelt Rīgas domes Dzīvojamo māju izīrēšanas komisijas 2014.gada 15.maija lēmumu un uzlikt par pienākumu noslēgt ar viņu dzīvojamās telpas īres līgumu. Prasība celta pret Rīgas pilsētas pašvaldību kā trešo personu lietā pieaicinot SIA „Rīgas namu pārvaldnieks".

Ar Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 21.marta spriedumu, kas likumīgā spēkā stājies 2017.gada 2017.gada 9.maijā, celtā prasība noraidīta.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta otrās daļas nosacījumiem fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses.

Ar minēto spriedumu konstatēts, ka strīdus ēkas objekta pārvaldnieks SIA „Vasiļonoks un partneri" ēkas /adrese/, telpu nomas līgumus slēgusi nesaskaņojot ar VAS „Valsts nekustamā īpašuma aģentūra", līdz ar ko SIA „Vasiļonoks un partneri" nelikumīgā un patvarīgā rīcība objekta /adrese/, apsaimniekošanā nevar radīt /pers. A/ tiesiskas sekas, proti, telpu lietošanas tiesības, kuras būtu saistošas ēkas jaunajam īpašniekam - Rīgas pilsētas pašvaldībai. Ar minēto spriedumu konstatēts, ka lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka attiecībā uz /pers. A/ pastāvētu likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" paredzētie priekšnosacījumi, kas Rīgas pilsētas pašvaldībai dotu pamatu ar /pers. A/ noslēgt īres līgumu uz strīdus telpām.

Ņemot vērā visu minēto tiesas kolēģija atzīst, ka pie apstākļiem, kad 2002.gada 1.novembra Telpu lietošanas līgums, kuru atbildētājs noslēdzis ar SIA „Vasiļonoks un partneri", nevar radīt atbildētājam tiesības lietot strīdus telpas, bet ne telpu iepriekšējais valdītājs - Valsts nekustamā īpašnieka aģentūra, ne tagadējais īpašnieks - Rīgas dome, nav devusi savu piekrišanu strīdus telpu nodošanai atbildētāja lietošanā, atbildētājs strīdus telpas aizņem un lieto bez likumīga pamata, t.i. bez dzīvojamās telpas īres līguma noslēgšanas.

Tā kā atbilstoši likuma "Par dzīvojamās telpas īri" nosacījumiem dzīvojamās telpas lietošanas vienīgais pamats ir dzīvojamās telpas īres līgums vai apakšīres līgums, kas ar atbildētāju nav noslēgts, tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētājam uz strīdus dzīvojamām telpām ir izbeidzamas lietošanas tiesības un atbildētājs no tām izliekams bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas.

Atbildētāja pārstāvis apelācijas instances tiesā tika paudis viedokli, ka strīdus ēkai nav piešķirts dzīvojamās mājas statuss un līgums 2002.gadā esot slēgts nevis par dzīvojamām telpām, bet gan vienkārši par telpām, līdz ar ko prasība par īres līguma esamību uz tām esot diezgan neloģiska.

Lai gan lietas izskatīšanas gaitā nav iegūti objektīvi pierādījumi tai, ka ēkai /adrese/, būtu piešķirts dzīvojamās mājas statuss, tiesai nav pamata apšaubīt faktu, ka, nododot prasītāja lietošanā telpas Nr.39, viņa lietošanā tika nodotas gan dzīvojamās telpas, gan koplietošanas telpas.

Tas, ka telpa Nr./adrese/, ir dzīvoklis, redzams gan no 2003.gada 29.decembra Akta par ēkas nodošanu - pārņemšanu Rīgas pašvaldības īpašumā (l.l. 52-54), gan no 2014.gada 11.marta Apsekošanas akta (l.l. 23-25). Arī Rīgas domes Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas 2014.gada 15.maija lēmumā norādīts, ka no ēkas /adrese/, kadastrālās uzmērīšanas lietas un plāna eksplikācijas redzams, ka dzīvojamo telpu grupa /adrese/, sastāv no divām istabām, tualetes un dušas. Savukārt koplietošanas telpu grupa sastāv no gaiteņa, virtuves, pieliekamā un lodžijas. Līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt faktu, ka atbildētāja lietošanā bija nodotas dzīvojamās telpas.

Nepamatots ir apelācijas sūdzības arguments, ka dienesta viesnīcas statuss strīdus telpām tika piešķirts tikai pēc tam, kad atbildētājs tās jau likumīgi lietoja.

Gan no Rīgas domes Dzīvojamo telpu izīrēšanas komisijas 2014.gada 15.maija lēmuma, gan no Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2017.gada 21.marta sprieduma izriet, ka ēkai /adrese/, normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā dienesta viesnīcas statuss nekad nav bijis piešķirts. Par dienesta viesnīcu šo ēku ir nosaukusi Valsts zemes dienesta Lielrīgas reģionālā nodaļa 2000.gadā, izgatavojot objekta tehniskās inventarizācijas lietu.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka strīdus dzīvojamai ēkai nekad nav bijis noteikts dzīvojamās ēkas statuss, līdz ar ko absurdas ir runas par īres līguma slēgšanu ar trūcīgām personām. Kā jau tiesa to augstāk norādījusi, atbilstoši likuma "Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" noteikumiem, pašvaldība tai piederošo dzīvojamo telpu ir tiesīga izīrēt šajā likumā noteiktām personu kategorijām, tajā skaitā maznodrošinātām personām, kas atbilst minētā likuma prasībām. Nekonstatējot, ka atbildētājs ietilpst kādā no šo personu kategorijām, Rīgas dome pamatoti atteikusi ar atbildētāju noslēgt īres līgumu uz strīdus dzīvojamām telpām. Tiesas kolēģija nevērtē iespēju slēgt īres līgumu uz strīdus dzīvojamām telpām ar maznodrošinātām personām, jo tas nav celtās prasības priekšmets.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nepamatoti atteica atbildētāja lūgumam iesniegt pretprasību, kurai, atbilstoši Civilprocesa likuma 136.panta trešās daļas 3.punkta nosacījumiem, būtu tieša saistība ar celto prasību.

No lietas materiālos esošā Rīgas rajona tiesas 2017.gada 7.novembra tiesas sēdes protokola (l.l. 98) redzams, ka atbildētāja pārstāvis lūdzis atlikt lietas izskatīšanu, lai iesniegtu pretprasību par nepieciešamo ieguldījumu un uzlabojumu summas piedziņu. Pirmās instances tiesa ar protokola lēmumu šādu lūgumu noraidījusi, norādot, ka pretprasības iesniegšanai nav konstatējami Civilprocesa likuma 136.panta trešajā daļā noteiktie nosacījumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 441.panta pirmās daļas nosacījumiem pirmās instances tiesas un apelācijas instances tiesas lēmumus atsevišķi no tiesas sprieduma lietas dalībnieki var pārsūdzēt gadījumā, ja tas ir noteikts likumā, vai ja tiesas lēmums kavē lietas virzību.

Juridiskajā literatūrā (sk. *Civilprocesa likuma komentāri. Trešais papildinātais izdevums. TNA. Rīga, 2006. 608.lpp* .) norādīts, ka atsevišķi no tiesas sprieduma nevar pārsūdzēt tiesas vai tiesneša lēmumus, kas pieņemti par pretprasības celšanu (CPL 136.pants).

No minētā izriet, ka lēmums, ar kuru tiek atteikts pieņemt pretprasību, nav pārsūdzams, bet iebildumus pret to var izteikt apelācijas sūdzībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 136.panta trešās daļas nosacījumiem tiesa vai tiesnesis pieņem pretprasību, ja: 1) starp sākotnējo prasību un pretprasību iespējams savstarpējs ieskaits; 2) pretprasības apmierināšana pilnīgi vai daļēji izslēdz sākotnējās prasības apmierināšanu; 3) pretprasībai un sākotnējai prasībai ir savstarpējs sakars un to kopīga izskatīšana sekmēs lietas ātrāku un pareizāku izskatīšanu.

Tiesas kolēģija, ņemot vērā minētās likuma normas nosacījumus, atzīst, ka atbildētāja norādītā iespējamā pretprasība par nepieciešamo ieguldījumu un uzlabojumu summas piedziņu neatbilst Civilprocesa likuma 136.panta trešās daļas nosacījumiem. Ja atbildētājs uzskata, ka viņš strīdus telpās ir veicis mantisku ieguldījumu, viņam ir visas iespējas celt atsevišķu prasību. Šādas pretprasības iesniegšana nekādā veidā nevarētu ietekmēt celtās prasības izskatīšanas rezultātu.

Pie šādiem apstākļiem tiesas kolēģija atzīst, ka apstāklis, ka pirmās instances tiesa noraidījusi atbildētāja lūgumu atlikt lietas izskatīšanu minētās pretprasības iesniegšanai, nevar būt par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai vai pretēja sprieduma taisīšanai.

Ņemot vērā visu minēto Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa vispusīgi un objektīvi ir novērtējusi lietas apstākļus un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu, bet apelācijas sūdzības argumenti apstiprinājumu nav guvuši.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmās daļas nosacījumiem pusei, kuras labā taisīts tiesas spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītājs, ceļot tiesā prasību, samaksājis valsts nodevu EUR 71,14 un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,70, kas kopā sastāda EUR 75,84.

Tā kā celtā prasība ir apmierināta pilnā apmērā, tiesas kolēģija, ņemot vērā augstākminētās likuma normas nosacījumus, atzīst, ka no atbildētāja prasītāja labā piedzenami tiesas izdevumi par kopējo summu EUR 75,84.

Tā kā kopējie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu saistītie izdevumi) šajā lietā sastāda EUR 14,65, bet prasītājs, ceļot prasību, samaksājis šos izdevumus EUR 4,70 apmērā, tiesas kolēģija, ņemot vērā Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumus, atzīst, ka iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 9,95 apmērā valsts ienākumos ir piedzenami no atbildētāja.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] panta nosacījumiem nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei - 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.pantiem, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a :

Apmierināt pilnā apmērā SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" prasību pret /pers. A/ par lietošanas tiesību izbeigšanu un izlikšanu.

Izbeigt /pers. A/, personas kods /personas kods/, lietošanas tiesības uz dzīvojamo telpu Nr.39, /adrese/, telpu grupā Nr.043, koplietošanas telpām 15,90 m^2 gaiteni Nr.1, 12,30 m^2 virtuvi Nr.2, 2,60 m^2 pieliekamo Nr.3, 3,00 m^2 lodžiju Nr.4 koplietošanas telpu grupā Nr.919.

Izlikt /pers. A/, personas kods /personas kods/, no dzīvojamās telpas Nr.39, /adrese/ telpu grupā Nr.043 un koplietošanas telpām telpu grupā Nr.919 bez citas dzīvojamās telpas ierādīšanas.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģ.Nr.40103362321, tiesas izdevumus EUR 75,84 (septiņdesmit pieci *euro* 84 *euro* centi).

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos iedevumus EUR 9,95 (deviņi *euro* 95 *euro* centi), nosakot, ka minētie izdevumi iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: 21499 - ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr.C35093814/CA-1482/25.

Atbildētājam/pers. A/ noteikt termiņus sprieduma labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, izskaidrot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā daļā par lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu valsts ienākumos, maksājumu apliecinošs dokuments ir jāiesniedz Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Spriedums sastādīts 2018.gada 7.maijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Volberga
Tiesnese M.Bebriša
Tiesnesis J.Freimanis